

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ

[Πρωτοχρονιάτικη διήγησης]

Ο Φούντας ο Παρασενιάς, ο πρώτος... ζωοκόλπης και νοικοκύρης του χωριού, έφθασεν άποσταμένος, κομίζον τὰ δύο λάφυρα τῆς φετεινῆς ζωοκλοπῆς...

— Γιά τόν κάλον τόν χρονο !

Αὐτός εἶχε κοπάδια πρόβατα καὶ γίδια καὶ μοσχάρια. Ἀπὸ τὰ κυπροζουδουνά του ἀνηχοῦσαν ἠ βουνοπαιγιές καὶ ἀντιβουΐζαν ἢ «σάρες» καὶ τὰ ρέμματα, ἀπ' τὸν βοσκόων του τῆς φωνῆς...

Πουλί ἦταν ! Πτερά εἶχε στά τα-ρουχία του !

Πότε τόν ἔχορε τόσον δρόμο, τὸ θηρίο !...

Ἀπάνω ὅμως στῆς «ξεκοπῆς» τὴν φασαρία δὲν ἐπρόσεξε, κ' ἀντὶ νὰ πάρη δυὸ «ζυγοῦρια», ἐτάραξε ἓνα μοναχὰ καὶ μὰ παληοπροβατῖνα !...

Στὸ δρόμο, ὅλο αὐτὸ σκεπτότανε καὶ ὡς νὰ φθάση στὸ χωριό, τὸ ἦρε.

Βρῆ δὲν τὴν κάνο μπουναμά, τοῦ κύρ' Εὐνομοτάρχου. Ἐτσι καὶ τὸν ἐνομοτάρχη ὑποχρέωνει, γιὰ κάθε ἐνδεχομενο καὶ τὸν κίνδυνο ἀποφεύγει, γιὰ τῆς συνενοχῆς καὶ ἀπὸ τὸν μελιὰ γλυτώνει !

— Γιά τὸν κάλον τὸν χρονο, κύρ Νοματάρχη ! τοῦ εἶπε κομίζοντας τὸν «μπουναμά» στά «σούρουπα» τὴν νύχτα !

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη, κομπάρε μου, νὰ νοχληθῆς !... Ἄς εἶνε, καὶ τοῦ χρονοῦ, νὰ ζῆ ἢ Φούνταντα καὶ τὰ παιδιὰ !

Μὰ σὰν τὴν εἶδε ὁ Νοματάρχης, μὰ γέρο-προβατῖνα, ἐσταυροκοπήθηκε !... Οὐτε γιὰ νὰ τὴν σπράξῃ ἦτανε, οὔτε γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ !... Νὰ τὴν κρατήσῃ ; Ἔξοδα !... Χορτάρι, τριφυλλί, λίπυρο κ' ἓνα παιδί νὰ τὴν βοσκάρῃ !...

— Τί νὰ τὴν κάνη ; Ἐξῆσε τὸ κεφάλι του, ἔστριψε τὰ μουστάκια του, τοιγάρο ἀπάνω στὸ τσιγάρο, ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε, καὶ μὲ τὴν χαναναγὴ τὸ βόηξε !

— Μπουναμά σὸν κύριο Διοικητῆ τῆς Χωροφυλακῆς στὴ χώρα ! Καὶ μὰ καὶ δυὸ εἰς τὴν πρωτεύουσα, ὅπου ἡ Διοίκησις τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τ' ἄλλα τὰ γραφεῖα !...

— Βρῆ καλῶς τὸν κ. Σταθμάρχη !... τὸν προσεφώνησεν ὁ Μοίραρχος ῥοφῶν ἓνα τσάι, ποῦ ἐσταζεν σὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα ποῦ ἦσαν στὸ γραφεῖο του ἀπάνω. Καὶ πῶς αὐτὸ !... Μήπως συνέβη τίποτε στὴν περιφέρειά σου !

— Εὐπειθῶς ἀναφέρω, κύριε Μοίραρχε, ὅτι τὰξὶς καὶ ἡσυχία, παραδειγματικῆ ἐπικρατεῖ !... Μόνον χρονιαρὲς μέρες ποῦορχονται εἶπα καὶ ἐγὼ νὰ κάνω ἓνα δῶρο καὶ στὴν ἀφεντιά σου καὶ νὰ μὴ μὲ παρεγγῆς.

Καὶ εἰσήγαγε τὴν γηραλέαν προβατῖνα :

— Ἐτσι γιὰ τὸ γάλα τῶν παιδιῶν !..

— Μὰ δὲν ἦτανε ἀνάγκη, Ἄστυνομικὲ Σταθμάρχα !... Γάλα οἰκονομοῦσαμὲ !..

— Μὰ ὄχι δὲν ξέρετε, κύρ Μοίραρχε, τί «γαλακτοῦσα» ποῦνε !... Λίγη περι-

— Ἄν εἶνε ἔτσι, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ !... Ὁ Μοίραρχος ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, κῦτταξε τὸ γηραλέο ζωὸ καὶ σταυροκοπήθηκε :

— Πίσω μου σ' ἔχω Σατανά ! Τί τοῦοθε τοῦ Ἐνομοτάρχου !... Καὶ τώρα ποῦ νὰ τὴν οἰζογομήσω !... Στὸ σπίτι δὲν τὴν θέλει ἡ γυναίκα μου, ἐδῶ θὰ πῆ ὁ κόσμος πῶς ἔκαμα τὴν χωροφυλακὴ «κουμάρια». Πίσω μου σ' ἔχω Σατανά κ' Ἐνομοτάρχη μὲ τὸν μπουναμά σου !...

Σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς καὶ γευτικὸς ὅλη τὴν ἡμέρα. Οὐτε ὀνηροσία, οὔτε τίποτε !...

— Τί νὰ τὸν κάνω τὸν μελιὰ !... Χάθηκε ἄλλο δῶρο νὰ μοῦ κάμη !...

Μὰ ξαφνικὰ νὰ ἐμπροστά του ὁ κύρ Βουλευτῆς, ἀντιπρόσωπος ὅλου τοῦ Νομοῦ, ἰσχυρὸς παρῶγον καὶ μὲ ἐπιβολὴ στὸν ὑπονοργό !... Αὐτὸς ἔχει κατώγια καὶ αἰδές !... Καὶ ὁ κύρ Μοίραρχος ἔχει μόνον καὶ μοναχὰ ἀνάγκες !... Καὶ νὰ ποῦ πρό ἡμερῶν τὸν παρεκάλεσε γιὰ τὴν προαγωγή του ! Σίγουρα ὁ Θεὸς τὸν ἔβγαλε μπροστά του γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τῆς σκοτιοῦρες του. Βρῆ δὲν τὴν κάνο δῶρο εἰς τὸν βουλευτῆ !...

Καὶ νὰ τ' ἀποβραδί καὶ τοῦ τὴν διευθύνει μὲ ἓνα χωροφυλάκα καὶ μὲ ἐπιστολή, εἰς ἣν τοῦ ἔγραφε ὅτι ἓνας ζωέμπορος παληὸς, ἔφερε πέντε-δέκα προβατῖνες τέτοιες ἀπ' τὴ Μάλτα, γιὰ «ράτσα». «Πράγμα» ἔλεκτο. Πρώτη φορὰ ποῦ φέρουνε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅτι σκεφθῆκε καὶ ἦρε πῶς ἓνα τέτοιο «τεφραχτι» μόνον στὸν βουλευτῆ τους ἀξίζει, τοῦ «τόπου τοῦ καμάρι καὶ τῆς χώρας τὴν ἀπαντοχῆ» γιὰ νὰ... πύσῃ τέτοια γεννιά καὶ ἢ φτωχὴ ἢ περιφερέα !

Ὁ κλητήρας τοῦ Δήμου καὶ δημοτικὸς συγγρόνως κήρυκας, ποῦ ἔβγαине τὴν ὥρα ἐκεῖνη, ἀπὸ τοῦ Βουλευτοῦ τὸ σπίτι, σὰν τὴν εἶδε, φώναξε :

— Ἐπισκέψεις ἔχει ὁ κύρ Βάνης σήμερα !... Ὁ κύρ Μοίραρχος τοῦ ἔστειλε τὴν... πεθερά του !...

Ὁ κύρ βουλευτῆς σὰν διάβασε τὸ γράμμα, ἀμέσως ὅλα τὰ ἐπίστεψε.

Εἶπε καὶ τοῦ ἔφεραν τὴν προβατῖνα, τὴν πήρε μέσα στοῦ σαλονιοῦ τὴν μέση καὶ τὴν κῦτταξε, τὴν ἐκαμάρωνε καὶ χορτασμοὺς δὲν εἶχε !

Εἰς τὸ ζῶον τοῦτο, ὡς εἰς ὑπέρτερον γενναρόχην, ἔβλεπεν ὅλην τὴν ἀναδημιουργίαν καὶ τὴν ἐκλεκτικὴν πλεον καὶ ἀνώτερον γεννοβολῆν, ὅλων τῶν πτωχῶν ποιμνίων τῆς Ἑλλάδος. Θὰ εἶνε ἡ ἱστορικῆ προμήθη, ἣν θὰ δοξάζουν καὶ θὰ εὐλογοῦν, ὅλες ἡ γενεὲς τῶν πσελγιάδων, τῶν τσοπάνων, τῶν βοσκῶν, τῶν τυροκόμων, τῶν γαλακτοπωλῶν, τῶν κρεοπωλῶν καὶ κρεοφάγων !...

Ἀπὸ τοὺς μαστοὺς τῆς ἔβλεπε νὰ ρεῖ τὸ γάλα ἀφθονο, γερὸν, πηχτὸν καὶ κολυβούτορον, μοσχοβολοῦν, το-νῶνον, ζωογονοῦν καὶ ζωὴν δίδον !... Ποταμοὶ γάλακτος λευκοὶ καὶ χρυσοῦς εὐτυχίας, ἔχονοντο τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν ἔρηρόν καὶ πεινασμένον τοῦτον τόπον !... Νεῖα ἡμέρα νέας ζωῆς, νέου δυνάμεων, ἀνατέλλουν περὶ γιὰ τὴν πατριδα !... Ἀναγεννη-μένοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν νῆαν ταύτην εὐτυχίαν, τὸ δωροντοῦτο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, θ' ἀλλάξουν, θὰ δυναμοθοῦν, θὰ πλουτί-σουν, θὰ ἐπεκταθοῦν, θὰ κατακτήσουν, θὰ πάρουνε τὴν Πόλι, τὴν Ἁγιά Σοφιά, θὰ γείνουν κἀνιν κύριοι τῶν δυὸ ἡπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν, ἠλείρουν ἀπὸ βούτυρο καὶ θαλασσῶν ἀπὸ εὐώδες γάλα !...

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν χρυσὴν ταύτην εὐτυχίαν, ἓνα σύμβολο ἐξεῖ-χε καὶ ἐφαίνετο, ἓνα κεφάλι προβατῖνας, ἐκπέμπον, ὡς ὁ ἥλιος, ζωή, ὕγιαν, πλοῦτον, ωραιότητα καὶ δυνάμιν στὴν χώραν !...

Καὶ μέσα στὸ ὄραματα καὶ τὰ φαντάσματα αὐτὰ, ἐξιστάμενος σὰν προ-φήτης ἄλλου κόσμου, ἔβλεπε τὸν ἑαυτόν του, σῦροντα τὸ χρυσοῦν τοῦτο μεγαλεῖον καὶ δωρίζοντα αὐτὸ στὸ Κράτος, στὸ ἔθνος, στὴν φυλὴν, στὴν ἱστορίαν !...

— Αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ χαθῆ ἐδῶ, ἀνεφρόνησεν. Θὰ τὴν στείλω στὸν Ὑ-πονοργό τῆς Ἐθνικῆς Οἰ-κονομίας.

Καὶ μ' ἓνα γράμμα θεομότατον, τὴν ἔστειλεν τὴν προβατῖνα στὸν ἡπονοργό, ὡς μο-ναχὸν πρωτοχρονιάτικον, ἐσωκλειῶν καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν διὰ τὸν μεταφρέροντα «κουμάρων», δι' ὃν παρακαλοῦσε νὰ δοθῆ ἄνευ δημοπρασίας, ἐκεῖνη ἢ προμήθεια εἰς τὸν κάλον καὶ δεδοκιμασμέ-νον τοῦτον φίλον !

— Θὰ χάσῃ λίγα τὸ Κράτος, ἀπὸ κεῖ, ἐσέκφθη συμβιβάζων τὴν

Εἶδε τὸν κύρ βουλευτῆ νὰ καταβῆν.

Βοήκx τὸν σταθμάρχη ἄστυνομικὸ τυλίμενον.

— Γιατί νὰ περαχθῆς, ὁσὲ παιδί, τοῦ εἰπεσ ὁ κύρ Μοίραρχος.

ποιῆσαι μονάγα θέλει !... Ἐγὼ τί νὰ τὴν ἔκανα, ἓνα ξερό χορμί ποῦ εἶμαι καὶ πᾶσα μέρα ἔλειπα... τρέχοντας γιὰ τοὺς «ἐνταλμα-τίας»... Ἐτσι ἄδικα θὰ πῆγαινε...

— Ἄν εἶνε ἔτσι, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ !...

Ὁ Μοίραρχος ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, κῦτταξε τὸ γηραλέο ζωὸ καὶ σταυροκοπήθηκε :

Ὁ κ. Ὑπονοργὸς ἐδιάβασε τὸ γράμμα.

